Tribulaţiile echipei naţionale de football

Un match Turcia-România în 1925 când Puiu Stroescu apăra buturile româneşti

Echipa României formată numai din bucureşteni

Trei aspecte ale footbalului românese de imediat după războiu

— Allo!
— Allo!
— Domnul doctor Stroescu?
— Da, eu. Cine mă caută?
— „Gazeta Sporturilor". Domnule doctor, v'am ruga să ne daţi o declaraţie..,
— O declaraţie? Dar nu văd cu ce ocazie...
— Cu ocazia matchului Turcia — România.
— Turcia — România?... Vocea doctorului Stroescu capătă un accent de supărare. Domnilor, văd că vă arde de glumă...
— Nicio glumă, domnule doctor. E vorba de matchul Turcia — România din 1925 — când eraţi dumneavoastră portarul echipei noastre naţionale.

Vocea dela capătul firului şi-a abandonat asperităţile.

— Păi de ce nu spuneţi şefilor... Dar nu-mi amintesc prea multe lucruri de întâlnirea care mi-a dat prilejul să debutez în naţională. Ştiu doar că s'a jucat pe noroi era o vreme ploioasă de toamnă — şi că am apărat câteva shooturi grele ale înaintaşilor turci.

JOACA BUCUREŞTII — DAR PIERDE ROMANIA

...In schimb, noi care nici n'am asistat la această întâlnire cunoaştem ceva mai multe amănunte privitoare la prima şi ultima înfrângere pe care ne-au administrat-o otomanii în cariera echipei noastre naţionale. Ştim astfel că reprezentativa Turciei a fost organizată să susţină două matchuri la Bucureşti. Oaspeţii s'au opus la început, dar au sfârşit prin a ceda.

— Jucăm două matchuri, au condiţionat turcii, dar în prima zi împotriva României, şi în a doua cu Bucureştii.

Oficialii români au fost contra. Şi pe bună dreptate. Cunoscându-se ordinea întâlnirilor, jucătorii provinciali au fost anunţaţi să sosească în Capitală abia Duminecă seara — pentru a putea participa la partida de a doua zi, Luni.

Turcii fuseseră informaţi de detaliul acesta „de interior" şi au ţinut morţiş — sub ameninţarea forfaitului — ca în prima zi să se dispute matchul celor două reprezentative naţionale.

In faţa acestei perspective, comisia centrală a footballului a trebuit să capituleze.

Matchul a purtat titulatura de Turcia — România, dar unsprezecele gazdă nu cuprindea decât jucători bucureşteni.

Locurile provincialilor au fost ocupate de cei care urmau să figureze abia a doua zi, Luni, şi din cauza aceasta echipa a jucat sub semnul unei nesiguranţe permanente din care singurul compartiment care s a achitat demn de misiunea sa a fost apăraea.

In poartă juca Stroescu, actualul membru în Comisia superioară de apel („Doctorul" mai înfruntase tirul footballiştilor otomani cu un an înainte, la Constantinopol într'un match al selecţionatelor celor două capitale de ţări, când făcuse o figură mai mult decât onorabilă).

Fundaşi erau Kika Popovici şi Tiky Deleanu dela Tricolorul. (Primul este astăzi secretarul general al Federaţiei jugoslave de football, secundul în Grecia, unde s'a stabilit cu titlu definitiv).

Restul echipei il formau Geller, Toth, Huza ca halii iar ca înaintaşi Strok, Cseh, Kifar, Charles şi Brauchler. Inaintarea României era înaintarea Juventusului.

Matchul a fost disputat cu dârzenie dar terenul, desfundat de ploae, a impiedicat desfăşurarea de acţiuni prea tehnice.

Rezultatul nu putea avea vreo semnificaţie. Şi nici n'a avut. Oaspeţii au câştigat cu 2-1 după ce la pauză scorul se păstrase alb. Dar după câte eforturi! Şi după cât noroc — în careul lor, fireşte.

Publicului de atunci însă, ca şi celui de astăzi, prestigiul footballului otoman, nu-i impunea nici cel mai mic respect. Deaceia a primit cu multă tristeţe rezultatul.

— Auzi dom'le să ne bată turcii, acasă la noi!

SOLUŢIA LUI TIKY DELEANU

In aceiaş seară în jurul unei mese lungi, lungi de tot, la restaurantul „Carpaţi", conducători, jucători şi oficialitate se consfătuiau în vederea reparării prestigiului şubrezit cu o zi înainte.

Abundau propuneri de tot felul.

Domnul Gebauer cu spiritul d-sale împăciuitor asculta atent pe toată lumea.

Asculta până şi pe Tiky Deleanu, care a vorbit cam în felul următor:

— Domnule preşedinte, domnilor, şi iubiţi jucători. Lucrurile sunt clare — şi noi ne avântăm în discuţii prea savante. Ne-au bătut turcii; nu şade frumos fireşte, mai ales că a fost vorba de echipa României... De ce nu ţineţi seama însă că mai mare va fi ruşinea pentru ei, dacă vor fi învinşi, cu echipa lor naţională, de formaţia Bucureştilor.

— Aşa e, are dreptate Tiky — dar ce-i de făcut ca să câştigăm?

Fundaşul României a făcut atunci un legământ original.

— Uite ce este: noi, cei din apărare, ne obligăm un singur lucru: să nu lăsăm să ni se înscrie mai multe goaluri decât vor marca înaintaşii noştri.

Şi într'adevăr angajamentul a fost respectat întocmai. Atacanţii Bucureştilor au perforat de două ori acelaş număr de ori.

Interesant însă că de data aceasta culorile Bucureştilor erau purtate de adevărata echipă a României, după ce în ajun naţionala fusese reprezentată de o simplă echipă a Capitalei.

Iată formaţia Bucureştilor din ziua de 24 Octombrie 1925: Stroescu, Barta, Deleanu, GGeller, Toth, Huza, Strok, Guga, Kifor, Bonciocat, Cipcigan.

Rezultatul de 2-2 a mulţumit şi... n'a mulţumit. Era frumos că o echipă a Bucureştilor terminase la egalitate cu naţionala Turciei — dar ar fi fost şi mai frumos dacă la FIFA s'ar fi anunţat, aşa cum se întâmplase de fapt, România — Turcia: 2-2 (şi nu 1-2).

Dar, însfârşit...

Amintirea matchului jucat la 15 Septembrie la Sofia, cu prilejul căruia România câştigase cu 4-2 asupra Bulgariei sub arbitrajul d-lui Mauro, continua să constitue o consolare puternică. Bulgarii ne erau doar vechi rivali şi nu ne prea sunt sinceri amici...

1926: VICTORII, VICTORII, VICTORII

Aşa cum 1938, anul ce a luat sfârşit acum două zile, a înscris, prin seria de eşecuri a reprezentativei naţionale, cea mai tristă pagină din istoria echipei României, tot astfel, 1926 a fost pentru vremurile acelea, anul celor mai impresionante victorii ale unsprezecelui footballistic indigen.

Seria a inaugurat-o partida România — Bulgaria, la 26 Aprilie pe arena Romcomit sub arbitrajul englezului (cu domiciliul în Bucureşti) Rolton.

In formaţia naţională apăreau multe profiluri noi: Kiss, Spekeli, Stenberg, Oţeleanu, Fronio, Auer, Csomag.

Dar, să vă prezentăm mai bine echipa, care era un fel de reprezentativă secundă a României:

Kiss, Barta, Szekeli, Steinberg, Oţeleanu, Geller, Strok, Guga, Fronio, Auer I, Csomag.

Poarta era, după cum se vede apărată de Kiss, pe care mulţi il socot şi astăzi, cel mai bun goalkeeper pe care l-a avut dealungul anilor footballul românesc. Kiss avea o agilitate de panteră şi un ochi de vulturr. In primul sfert de oră jocul a avut o alură drăcească. Formaţia noastră nu-şi găsea cadenţa. Bulgarii au profitat atacând vehement. Câteva shooturi năprazнice au bombardat poarta României dar diavolul de Kiss era formidabil. A plonjat o minge în picioarele extremei dreaptă bulgare — dar un alt bulgar i-a scos balonul în faţă şi a trimis în colţul celălalt, Kiss a sărit ca o adevărată lăcustă şi a blocat mingea.

Bulgarii au început să se resemneze cu ideia că acestui portar nu i se pot înscrie goaluri. Şi jocul lor s'a transformat în consecinţă, într'un joc fără convingere pe care în timpul acesta, naţionala României începea să pună stăpânire.

Unu la zero.

Doi la zero.

Trei la zero pentru România.

Pauză. In vestiar, Costel Rădulescu caută cu privirea pe unul din selecţionaţii români.

(Continuare în pagina 4-a)

Tariful de publicitate al ziarului „Gazeta Sporturilor"

(CATEGORIA IV)

LINIA CORP 5

Dela 10—1000 linii	Lei	9
Dela 1000 linii în sus	„	7,50
Anunţurile colectorilor de loterii	„	10
Bilanţuri, convocări, notificări, etc.	„	30
Ştiri artistice, judiciare, şcolare	„	15
Informaţiuni comerciale minimum 5 linii	„	17.50

ASTAZI PREMIERA

Cea mai fascinantă stea europeană
Imperio ARGENTINA
REIHVIE SPLENDOAREA SPANIEI DE ALTADATA IN
Morţi în ANDALUZIA
DUPĂ CELEBRA NUVELĂ „CARMEN" A LUI PROSPER MERIMÉE PRELUCRATĂ PENTRU ECRAN DE FLORIAN REY
la CAPITOL şi ROXY

Greva footballiştilor

Al treilea premiu literar al federaţiei franceze

de MAX BIHAN

In timpul acestor mari demonstraţii sportive şi patriotice, Burgmestrin a trimes în grabă un emisar la Federaţie.

— Ce zic oficialii?

— Sânt îngroziţi, raportă emisarul. Cred că a izbucnit o revoluţie. Se ascund după dosare şi cartoteci. Se frământă, îşi frâng mâinile, discută, iar cei mai sensibili, plâng...

— Vreau să ştiu ce fac echipa adversarilor noştri, ceru Burgmestim.

— Sânt neliniştiţi şi ei; au auzit... vor să joace.

— Dar, pe stadionul Parcul Ducilor, ce se petrece?

— O singură porţiune a tribunelor este ocupată de către colonia Jugobaltă; restul este gol...

Aleele înconjurătoare sânt păzite de jandarmi călări, deocamdată, foarte liniştiţi.

— Admirabil, se bucură Burgmestim. Federalii au dece să se teamă!

De fapt, federalii nu-şi pierduseră capul ci, convocaseră la vestiarele Parcului Ducilor, unsprezece înlocuitori.

Aceştia, nu erau jucători de o valoare suficient de ridicată, pentru a fi primiţi în Sindicat.

Ei, constituiau în Moldoslovacia, o categorie aparte, invidioşi, pe gloria sindicalizaţilor, gata, să facă sforţări supraomeneşti, acum, când aveau o ocazie unică, nesperată...

«Veţi juca în locul rebelilor, le spuse oficialii; onoarea footballului moldoslovac e în picioarele voastre.

Jucaţi cu suflet! Veţi avea fiecare câte o sută de levi dacă pierdeţi...

Iar dacă, printr'o minune, câştigaţi, veţi avea câte o mie! Dar, mai înainte de toate, jucaţi!

In acest timp, cortegiul sindicalizaţilor, se înmulţise; Cuprindea acum trei milioane de exaltaţi, printre cari numeroase societăţi de gimnastică, în frunte cu fanfarele respective.

Dealungul drumului lor, se aşternuse toată populaţia din Biannik-am-Danan.

Jean Marie al XV-lea, regele Moldoslovacilor, cu prinţii şi prinţesele moştenitoare, precum şi întreaga sa Curte, se afla în capul cortegiului.

Garda Regală, formată din două mii de oameni, fiecare de câte doui metri înălţime, regimentul de pompieri şi cea mai mare parte a corpurilor constituante, defilau cântând.

Când toată această mulţime în marş, ajunse la porţile Parcului Ducilor, găsiră aleele barate cu trupe.

Numai, intrarea Stadionului era liberă.

Poporul acesta întreg, deveni, prin instinct, disciplinat, aşa cum se întâmplă deobiceiu cu cei animaţi de un ideal neprecis.

Federalii triplară imediat preţul locurilor, cari, fură ocupate, toate în trei minute. Se plăti o sută de levy pentru match şi încă o garanţie de zece levy, în caz de prelungiri.

Chiar, sindicalizaţii cuprinşi de frenezia generală, nu mai înţelegeau nimic, nu-şi mai aminteau ce vroiau.

Cei 11 înlocuitori moldoslovaci, îmbătaţi de elanul delirant al tuturor, sdrobiră pe Iugobălţi, administrându-le o porţie de 18 goaluri la zero, jonglând cu o uşurinţă extraordinară.

După match, Burmegstrin se întâlni faţă 'n faţă cu Bătrânul Inţelept, preşedintele Federaţiei. Ei se îmbrăţişară, foarte natural, ca şi cum ar fi fost prieteni de când lumea.

— Dragul meu Burg, spuse preşedintele, capului răsculaţilor, te voi numi şeful propagandei cu o leafă duminicală de 5.000 de leoy.

Iar, Burgmestrin, emoţionat nu resuză.

ILIE PETRESCU despre cei cinci boxeuri români cari se află la Paris

(Continuare din pag. I-a)

de campionat în care se ciocnesc un român şi un spaniol?

Reluând şirul expunerii, interlocutorul nostru a trecut la Covaci.

— Potcoavă nu mai este ce a fost. Se antrenează rar deoarece negoţul cu care se ocupă îi răpeşte tot timpul. Apoi nu mai are nici focul sacru. La 33 de ani nu-ţi mai arde de box. Cu toate acestea, când se iveşte ocazia unui angajament pentru lire sterline nu ezită. Acceptă orice adversar — cum a fost cazul cu Danahar — se urcă pe ring, încasează bursa şi cu un capital nou face să-i salte comerţul.

— Dar, Gherase?

— Francezul de recentă proveniență este tovarăş cu Covaci. Insă, cum nu are anii asociatului său se ocupă şi cu nobila artă.

COVACI

Boxează la Central în preliminarii cu oameni de seria doua. Câştigă, dar de cele mai multe ori este învins. Cu toate acestea, boxul său place fiindcă, nu părăseşte nici o-place fiindcă nu părăseşte nici o-apel la ulimele resurse.

Ilie ne-a rugat să scriem că n'are nimic cu nici un boxeur. Tot ce ne spune este numai adevăr. Nu critică şi nici nu laudă pe nimeni. Prezintă — şi nici nu ne îndoim de acest lucru—totul prin prizma obiectivităţii.

Gheorghe şi Lucian Popescu

Să trecem acum, continuă învingătorul lui Ollive, la pensionarii lui Bellières. Adică, la Gheorghe şi Lucian Popescu.

Campionul pană al României nu şi-a făcut încă debutul. Se antrenează intens şi managerul francez şi-a legat mari speranţe de el.

In ziua plecării mele, Bellières a primit o scrisoare din Londra prin care se oferă ploeşteanului un match pentru 2 Ianuarie (N. R. astăzi) la Earl's Court în compania lui Mac Grory. Cum bursa era destul de mare, Bellières de acord cu Popescu a răspuns afirmativ.

— Ceva despre Lucian?

—Fostul campion european nu şi-a pierdut moralul după înfrângerea pe care a suferit-o în seara debutului din partea lui Caid.

Continuă să se antreneze sârguincios pentru matchurile cari însă nu mai vin.

La Paris odată învins e greu să mai obţii angajament. Poate vreun organizator englez să apeleze la serviciile sale şi atunci Lucian va trece fără ezitare canalul.

*

Acest excelent boxeur dar modest băiat care răspunde la numele de Ilie Petrescu, se deosebeşte enorm de ceilalţi colegi de breaslă.

Vorbeşte numai ceiace trebue, nu suferă de mania auto-încrederei şi nici nu jigneşte pe nimeni.

Ilie Petrescu este un mare campion, dublat de un om care poate fi luat oricând exemplu.

Scrisori din Turcia

(Continuare din pagina 1)

şi are câştigat numele de „Chibiţ-Hasar". Grupul celor care ne aşteaptă strigă un Sa! Sa! Sa!

Noi nu putem rămâne impasibili şi răspundem în cor: Trăiască, Trăiască, Trăiască!

Odată terminate aceste formalităţi de ordin sonor, Pasa echipei turce ne înmânează un buchet de flori.

Pornim spre hotel. Ankara ne apare ca un adevărat oraş modern. Suntem instalaţi la un „Grandisimo Hotel". După oboseala călătoriei cu trenul, iată-ne ajunşi într'un pat care ne face să ne simţim ca la mama acasă, (vorbă să fie, dar în faţa oboselii orice loc de odihnă îţi apare ca un adevărat har dumnezeiesc).

Ziua ne petrecem într'o continuă somnolentă. Seara ne culcăm devreme, deoarece a doua zi avem match.

O VIZITA LA MORMANTUL LUI ATATURK

A doua zi de dimineaţă ne sculăm mai refăcuţi oarecum şi ne pregătim să plecăm la mormântul răposatului Ataturk, creiatorul Turciei moderne. Intreaga expediţie românească ia parte la această pioasă solemnitate. In numele echipei româneşti depunem o coroană pe mormântul lui Ataturk. Ne întoarcem la hotel, unde luăm masa, deoarece la ora 14.30 este programat matchul cu Ankara.

Jocul pe stadionul din Ankara se termină cu victoria culorilor noastre. Imediat după joc suntem invitaţi la un ceai dat de oficialitatea locală.

Această solemnitate se desfăşoară într'un ritm accelerat. Ne grăbim căci suntem nevoiţi să plecăm la gară.

Călătoria spre Istanbul se desfăşoară în condiţiuni destul de bune. Istanbulul ne aşteaptă şi la hotel Bristol ne instalăm foarte bine.

O PRIVELIŞTE DE BASM SE DESFAŞOARA IN FAŢA OCHILOR NOŞTRI

Instalaţi într'un hotel confortabil la etajul 4 avem în faţa noastră o prievlişte care ne dă impresia că trăim în basm.

O adevărată feerie de culori. In fund, Bosforul se profilează ca o tipsie tapetată cu nestimate. Un joc de culori, care face asupra noastră o impresie extraordinară. Când priveşti în jos la poalele hotelului se întinde o stradă îngustă, pe care furnicarul de lume care se mişcă îţi dă impresia unei râu ce merge leneş spre Bosfor.

Turnurile moscheelor se profilează cu siluetele lor svelte, iar noi cădem într'o stare de reverie, din care suntem treziţi de Nea Costică, care ne cheamă la masă.

Ne oprim aci, rămânând ca să continuăm mâine.

Un roman din lumea sportului american

Pantera din San-Francisco

Rezumatul capitolelor precedente

Reporterul francez Théodore de Ville, este trimes de ziarul său, la San Francisco, unde face cunoştinţa managerului de box Big Manney şi a elevului său, Gill Standing, campionul Statelor-Unite la categoria semi-mijlocie.

Impreună cu aceştia iau sub protecţia lor, doui tineri sportivi maghiari, veniţi din Europa, ca să susţină două matchuri cu aşii americani. Gill Standing, fermecât de frumuseţea tenniswomanei Erzsi Vidor, il knock-outează pe campionul mondial la toate categoriile, Talna Bordez, care încercase să pătrundă în camera ei.

A doua zi, logodnicul d-rei Vidor, este învins la 200 metri brasse de către un înotător american, dar unguroaica dispune net de campioana mondială de tennis şi apoi dispare, spre desperarea lui Rudolf Molnar.

Nici Gill Standing nu poate fi găsit nicăeri, nici chiar când mai sunt două zile, până la matchul său cu englezul Pat Mac Lyman, pentru titlul mondial al categoriei.

De fapt, Manney, minţise abia acum, dar... aşa-i viaţa!

— Teddy, Teddy dragă, de unde să-l scot eu pe Gill?

Eu dădeam din umeri cu prefăcută nepăsare şi — ce naiba era să fac, pentru a-mi ascunde sbuciumul interior? — mai turnam pe gât, câteva păhărele cu whisky.

Manney consuma pe zi 99 pahare cu lichide alcoolice şi 299 de ţigarete, faţă de 40 pahare şi 80 de ţigări, consumaţia obicinuită din vremurile când «Pantera» era sub directa sa supraveghere.

Exact, în seara, di najunul matchului, Big. primii un bileţel la «Diver's Dinu».

Il citiţi fugitiv, preocupat cu golirea celui de al 146-lea pahar (consumaţia sporea zilnic, în progresie geometirică) îl mototolii şi-l aruncă, mai fumă 9 ţigări de foi, apoi, deodată se aplecă, desfăşură iar hârtia măzgulită, holbă ochii, sării în picioare şi apucându-mă de braţ mătărî spre eşire.

Crezând, că, a înebunit, murmuram pios în gândul meu «Ave Maria»...

Manney, nu se opri decât acasă.

Deschise o uşe, sparse alta, deoare ce numai avea răbdare să apase pe clanţă şi ajunserăm în odaia lui Gil.

Pantera din San-Francisco — dacă vreţi să mă credeţi! — cânta din ghitară şi cu căpşorul pe umărul său de atlet, asculta supusă jucătoarea de tennis Erzsi Vidar.

CAP. VII

Dacă vă închipuiţi că aventura sentimentală a «panterei din San Francisco», a fost cunoscută, numaidecât şi trâmbiţată prin ziare, vă înşelaţi. Iar când în seara memorabilei întâlniri dintre Gill şi englez, apăru în toate gazetele ştirea logodnei sale cu celebra campioană de tennis, Erzsi Vidor, nu se miră nimeni.

Numai câţiva grei de cap, se scărpinau după ceafă şi murmurau:

— Erzsi Vidor? Erzsi Vidor? Păr că era logodnica unui campion maghiar de patinaj, sau cam aşa ceva...

Dar nici aceştia, nu se puteau dumiri ca lumea.

Pat Mac Lyman, sosise «incognito» în Statele Unite, însoţit de managerul său Tom Roughton, un nume foarte cunoscut, de către pugiliştii de pe întreaga faţă a pământului.

Işi stabilise cartierul general la Malconshire în apropierea extraordinarului Frisko, aşteptând cu nerăbdare, seara răfuelii.

Pat Mac Lyman, campionul lumei la categoria semi-mijlocie, dăduse presei declaraţii precise, cari impresionau prin sobrietatea lor.

— Sunt mai bun şi voiu învinge! era tot ceeace spusese zeloşilor reporteri, dar ajungea...

Bookmakerii intraseră în funcţiune.

Nu trebuia scăpată o ocazie unică de talia acesteia.

La bursa pariurilor, Pantera din San Francisco, era cotat la 2 pentru 5.

Victoria sa, apărea tuturor ca sigură.

Talna Rodrigo y Bordez, întrebat de un ziarist îndrăzneţ, ce crede despre şansele lui Gill, înebunise subit de mânie, îl strânse de gât pe sărmanul reporter, sparse 27 de ferestre, şi se aruncă dela al 9-lea etaj, rupându-şi trei coaste.

Fu internat numai decât la clinica ospiciului din Clancy, despre care v'am mai vorbit foarte de curând, şi, din păcate, voiu avea neplăcuta obligaţie să mai vorbesc de foarte multe ori, de aici înainte.

Dealtfel, ospiciul din Clancy, era edificiul cel mai de seamă din tot Vestul Americei, deoarece aici se odihneau cele mai mari personagii ale timpului: vreo 3 foşti preşedinţi de republică, nenumăraţi urmaşi de-ai lui Edgar Allan Poe şi autorul unui essai despre pace.

Cea mai mare casă de discuri de gramofon, «His Dog's Voice», imprima în vreo 100.000 de exemplare un cânticel, care se răspândise pe teritoriul U .S. A.-nului cu o iuţeală de necrezut; pe melodia imnului «Jankee Doodle», cuvintele cupletului vorbind despre independenţa Statelor-Unite şi despre superioritatea boxului din Lumea Nouă.

Sfârşitul, foarte patetic, era o rugăciune adresată «panterei», implorându-l să-l sdrobească pe englez.

Pat, nu se sinchisea de înflăcărarea sportivilor americani, şi-şi continua antrenamentul nepăsător şi nestingherit.

Şansoneta, născocită tot de vreun pensionar al spitalului de boli nervoase (Clancy, 15 klm. de San-Francisco), nu-l supăra prea mult pe englez.

Totuşi, criticii din America, lăudau în unanimitate, valoarea literară şi satirică a versurilor, mai ales pline de originalitate.

Toate versurile rimau cu «bang», ceeace vroia să imite onomatopeic, sunetul unui gong.

Speakerul societăţii de Radio, însărcinat cu radio-difuzarea «matchului epocal», trebui să iscălească un contract, prin care se obliga, ca, până în seara întâlnirei, să nu fumeze mai mult de 3 ţigări pe zi.

Mai mult chiar, fotografia sa fu reprodusă de ziare, cu menţiunea:

«Toţi debitanţii de ţirarete, sunt rugaţi să-l refuze pe M. Peter Hood în interesul unei perfecte radio-difuzări a partidei Gill Standing — Pat Mac Lyman, pentru campionatul mondial la categoria semi-mijlocie».

(Continuarea mâine)